

Sygn. akt I Ca 18/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 lutego 2014 r.

Sąd Okręgowy w Sieradzu Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący SSO Barbara Bojakowska

Sędziowie SSO Joanna Składowska

SSR (del.) Izabela Matusiak

Protokolant sekretarz sądowy Elwira Kosieniak

po rozpoznaniu w dniu 12 lutego 2014 r. w Sieradzu

na rozprawie sprawy

z powództwa P. P.

przeciwko Skarbowi Państwa – (...)w S.

o zadośćuczynienie

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Sieradzu

z dnia 23 października 2013 r. sygn. akt I C 751/12

oddala apelację.

Sygn. akt I Ca 18/14 751/12

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 6 sierpnia 2012 r. powód P. P. wnosił o zasądzenie od pozwanego Skarbu Państwa – (...)w S. kwoty 60.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia za osadzenie go w pozwanym (...)w warunkach naruszających jego godność i zdrowie. W uzasadnieniu pozwu podnosił, iż pozwany zakład karny, w którym przebywał w okresie od 10 maja 2006 r. do maja 2011 r. nie zapewnił mu prawidłowych warunków bytowych, bowiem przebywał w przeludnionych celach i z osadzonymi, którzy palili papierosy.

W odpowiedzi na pozew złożonej na rozprawie w dniu 19 grudnia 2012 r. pełnomocnik pozwanego wnosił o oddalenie powództwa podnosząc zarzut przedawnienia roszczenia powoda za okres przed 7 sierpnia 2009 r. oraz wnosił o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 23 października 2013 roku Sąd Rejonowy w Sieradzu oddalił powództwo P. P. przeciwko Skarbowi Państwa – (...)w S. i nie obciążył powoda kosztami postępowania.

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd oparł na następujących ustaleniach faktycznych :

Powód P. P. osadzony został w (...)w S. w dniu 8 maja 2006 r. i odbywał w nim karę pozbawienia wolności do dnia 4 października 2006 r., w którym przetransportowany został do (...)w Ł. i od dnia 10 stycznia 2007 r. do dnia 11 maja 2011 r., kiedy to został zwolniony. W czasie osadzenia w pozwanym zakładzie karnym powód przebywał w wielu celach. Od 4 września 2008 r. do 1 grudnia 2008 r. był on osadzony w celi nr 12 pawilonu B, od 1 grudnia 2008 r. do 13 stycznia 2009 r. – w celi 14 pawilonu B, od 13 stycznia 2009 r. do 16 marca 2009 r. – w celi nr 11 pawilonu B, od 16 marca 2009 r. do 27 maja 2009 r. – w celi nr 57 pawilonu C, od 27 maja 2009 r. do 5 czerwca 2009 r. – w celi nr 48 pawilonu C, w dniu 5 czerwca 2009 r. – w celi nr 50 pawilonu C, od 5 czerwca 2009 r. do 12 stycznia 2010 r. – w celi nr 48 pawilonu C, od 12 stycznia 2010 r. do 25 stycznia 2010 r. – w celi nr 20 pawilonu B, od 25 stycznia 2010 r. do 6 lipca 2010 r. – w celi nr 21 pawilonu B, od 8 lipca 2010 r. do 13 lipca 2010 r. – w celi nr 17 pawilonu B, od 13 lipca 2010 r. do 24 sierpnia 2010 r. – w celi nr 12 pawilonu B, od 24 sierpnia 2010 r. do 22 września 2010 r. – w celi nr 18 pawilonu B, od 22 września 2010 r. do 24 marca 2011 r. – w celi nr 12 pawilonu B i od 24 marca 2011 r. do 11 maja 2011 r. – w celi nr 5 pawilonu B. Powód przebywał także w celach nr 41, 42, 43, 55 i 61 pawilonu C i w izbie chorych w pawilonie A. W celi nr 42 powód przebywał przez dwa dni po przetransportowaniu go z (...) w Ł.. Cella ta przewidziana była dla 6 osób a przebywało w niej 9 skazanych. Cella nr 48 pawilonu C była celą jednoosobową a przebywało w niej 2 skazanych. Cella nr 11 pawilonu B przewidziana była na trzy osoby a przebywało w niej czterech skazanych. W celi nr 12 pawilonu B przewidzianej na 3 osoby, osadzonych było 4 skazanych.

W czasie odbywania kary pozbawienia wolności przez powoda każdy osadzony w (...)w S. miał zapewnione w celi łóżko do spania, taboret, miejsce przy stole i szafkę na rzeczy osobiste. Cele wyposażone były w kąpiki sanitarne odgradzone od reszty celi płytą paździerzową z przesuwными drzwiami. Osadzeni w pozwanym (...)w czasie odbywania w nim kary pozbawienia wolności przez powoda mieli możliwość korzystania z zajęć kulturalno – oświatowych i sportowych.

Powód przy przyjęciu do (...) w S. zadeklarował, iż jest osobą palącą. Zgodnie z tą deklaracją kwaterowany był w celach dla osób palących. W czasie odbywania kary pozbawienia wolności powód zmieniał swoją deklarację i wówczas był umieszczany w celach z osobami, które także deklarowały, że są niepalące. Kierowana przez powoda do Centralnego Zarządu Służby Więziennej w W. prośba o zakwaterowanie w celi dla niepalących po rzuceniu przez niego palenia uznana została za bezzasadną z uwagi na to, iż powód przebywał już w takiej celi.

Do grudnia 2009 r. w (...) w S. występowało przeludnienie. Dyrektor (...) w S. przyjmował do odbycia w nim kary wszystkich skierowanych tu skazanych oraz osoby tymczasowo aresztowane. O przeludnieniu zakładu karnego na bieżąco informowany był sędzia penitencjarny nadzorujący wykonywanie kary pozbawienia wolności. W czasie przeludnienia zagospodarowane na cele mieszkalne zostały wszystkie dodatkowe pomieszczenia w tym świetlice a w celach dostawiane były łóżka w zależności od wielkości celi – od jednego do dwóch. Cele jednoosobowe stawały się w ten sposób celami dwuosobowymi, cele trzyosobowe – celami czteroosobowymi a cele sześćosobowe – celami ośmioosobowymi.

Od grudnia 2009 r. zjawisko przeludnienia w (...) w S. nie występuje.

Powód nie składał skarg na przeludnienie w czasie odbywania kary pozbawienia wolności.

(bezsporne, zeznania powoda P. P.- k. 136v-137 w zw. z k.50)

W okresie od 6 lipca 2010 r. do 8 lipca 2010 r. powód przebywał na izbie chorych (...)w S. gdzie poddany był konsultacji stomatologicznej z powodu bólu zębów. Konsultacja ta wykazała, iż niezbędna jest ekstrakcja zęba przez chirurga szczękowego. W tym czasie powód był w trakcie leczenia stomatologicznego 7 dolnej po stronie lewej, którą miał zatrutą.

W dniu 12 lipca 2010 r. powód przewieziony został do Poradni (...)przy Szpitalu w Ł.. W tym dniu został on zbadany przez chirurga stomatologa, który po wykonaniu zdjęcia RTG kości żuchwy po stronie lewej stwierdził u niego stan zapalny w okolicy zębów dolnych 7 i 8 po stronie lewej i konieczność usunięcia tych zębów. Chirurg wyznaczył

termin zabiegu usunięcia zębów w warunkach ambulatoryjnych na dzień 15 lipca 2010 r. i zlecił wykonanie przed tym zabiegiem pełnej morfologii krwi powoda oraz badanie wskaźnika krzepnięcia jego krwi (...).

W dniu 15 lipca 2010 r. powód ponownie został przewieziony do Poradni Szczękowej przy Szpitalu w Ł. na umówiony zabieg usunięcia zębów. Przed tym zabiegiem wyraził on pisemną zgodę na jego wykonanie. W tym dniu powód poddany został w znieczuleniu miejscowym zabiegowi wydlutowania zębów dolnych 7 i 8 po stronie lewej. Po wydlutowaniu tych zębów założono mu szwy.

Przed osadzeniem w (...) powód palił papierosy przez okres 3 lat. Mieszkał on z konkubiną w budynku należącym do jego babci składającym się z pokoju i kuchni. Korzystał on z łazienki i ubikacji znajdujących się w drugim budynku mieszkalnym na tej samej posesji, zajmowanym przez jego babcię.

Powyższych ustaleń stanu faktycznego Sąd dokonał w oparciu częściowo o zeznania powoda oraz zeznania świadków J. N. i E. F. jak również w oparciu o zgromadzone w aktach sprawy dokumenty.

Sąd nie dał wiary zeznaniom powoda w tej części, w której twierdził on, iż w okresie od grudnia 2009 r. do maja 2011 r. przebywał w przeludnionych celach. Zeznania powoda w tym zakresie były bowiem całkowicie gołosłowne a przy tym przeczyła im treść zeznań świadka J. N., z których to zeznań wynikało, iż jakkolwiek w (...) w S. występowało zjawisko przeludnienia, to jednak występowało ono tylko do grudnia 2009 r. Zdaniem Sądu świadek J. N. nie będąc zainteresowana rozstrzygnięciem nie miała żadnych powodów, by przedstawiać fakty niezgodnie z rzeczywistością i stąd należało jej zeznaniom przyznać walor wiarygodności.

Sąd nie dał też wiary zeznaniom powoda w tej części, w której twierdził on, iż w czasie pobytu w (...) w S. będąc osobą niepalącą był kwaterowany z osobami palącymi. Powód sam przyznał bowiem, iż przy przyjęciu do (...) w S. zadeklarował, iż pali papierosy a dopiero później rzucił palenie. Skoro więc powód sam określał siebie jako osobę palącą, był kwaterowany z osobami również palącymi na własne życzenie. Jak wynika natomiast z wiarygodnych zeznań świadka J. N. w momencie, kiedy powód zmieniał deklarację co palenia papierosów i określał się jako osoba niepaląca, kwaterowany był z osobami, które także deklarowały, że są niepalące. O umieszczeniu powoda w celi dla niepalących po zmianie deklaracji w sprawie palenia tytoniu świadczy też pośrednio wynikający z zeznań powoda fakt, iż jego prośba o osadzenie w celi dla niepalących kierowana do Centralnego Zarządu Służby Więziennej w W. uznana została za bezzasadną z tej przyczyny, iż powód przebywał już w celi dla niepalących.

Sąd nie dał też wiary zeznaniom powoda w tym zakresie, w którym twierdził on, iż w trakcie pobytu w pozwanym (...) był on nieprawidłowo leczony stomatologicznie, na skutek czego usunięto mu zdrowego zęba. Twierdzenia powoda, iż miał usuniętą zdrową lewą 7 dolną, choć usunięcia wymagała tylko chora lewa 8 dolna, są nie tylko wewnętrznie sprzeczne ale też pozostają w sprzeczności z zeznaniami świadka E. F.. Powód, choć twierdził, iż usunięto mu zdrowego zęba 7, przyznawał też, iż ząb ten przed usunięciem miał leczony i zatruty. Tym samym przyznawał on, iż ząb ten nie był zębem zdrowym. Gdyby bowiem był on zdrowy nie wymagałby leczenia kanałowego. Jednocześnie nie znalazły potwierdzenia w zebranych materiale dowodowym twierdzenia powoda, iż usunięcie dolnej lewej 7 miało miejsce tylko dlatego, iż brak było zgody ze strony administracji pozwanego na przeprowadzenie ekstrakcji dolnej lewej 8 w znieczuleniu ogólnym. O konieczności usunięcia z powodu stanu zapalnego zarówno dolnej 7 jak i 8 po stronie lewej świadczą zapisy w książce zdrowia powoda i w jego karcie choroby oraz zeznania świadka E. F. będącej lekarzem chirurgiem stomatologiem. Z zeznań tego świadka wynika przy tym, iż nie zachodziła w przypadku powoda konieczność usuwania zębów w znieczuleniu ogólnym. Nie znajduje też potwierdzenia w zebranych materiale dowodowym twierdzenie powoda, iż zabieg usunięcia zębów był odwleczony z powodu niezaszczepienia go na żółtaczkę. Jak wynika z zeznań świadka E. F. i zapisów w książce zdrowia powoda przed wykonaniem zabiegu ekstrakcji zębów konieczne było wykonanie pełnej morfologii krwi powoda i badanie wskaźnika krzepliwości jego krwi, natomiast sam zabieg nie odbył się od razu tylko został umówiony na konkretny termin, gdyż jako zabieg dość trudny zwykle nie jest przeprowadzany od razu a umawiany na konkretny termin.

Przy ustalaniu stanu faktycznego Sąd pominął zeznania świadka B. G., jako że nie była ona pracownikiem pozwanego w czasie leczenia stomatologicznego powoda i nie miała wiedzy na temat tego leczenia a zatem jej zeznania nic do

sprawy nie wniosły. Sąd pominął też dowód w postaci wydruku z przeglądarki zmian stanu osobowego osadzonych, w którym uwidoczniiony jest stosunek osadzonego do kwestii palenia tytoniu, jako że dotyczy on okresu późniejszego niż okres objęty pozwem a zatem również nic do sprawy nie wnosi.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd uznał roszczenie powoda za niezasadne

Sąd uznał częściowo roszczenie zgłoszone przez powoda za przedawnione, uwzględniając zarzut zgłoszony przez pozwanego. Sąd przyjął, iż powód odbywał karę pozbawienia wolności w (...) w S. od dnia 8 maja 2006 r. do dnia 4 października 2006 r. i od dnia 10 stycznia 2007 r. do dnia 11 maja 2011 r. a pozew w przedmiotowej sprawie wniosł w dniu 6 sierpnia 2012 r. ztem roszczenie powoda o zadośćuczynienie za naruszenie jego godności poprzez osadzenie go w przeludnionych celach i naruszenie jego zdrowia na skutek osadzenia z osobami palącymi, wynikłe ze zdarzeń mających miejsce przed dniem 7 sierpnia 2009 r., uległo przedawnieniu. Podniesienie przez pozwanego zarzutu przedawnienia skutkowało więc koniecznością oddalenia powództwa za okres przekraczający trzy lata przed dniem wytoczenia powództwa, to jest za okres do dnia 10 maja 2006 do dnia 6 sierpnia 2009 r.

Za okres od 7 sierpnia 2009 roku powództwo podlegało oddaleniu jako niezasadne.

Ponieważ powód wywodził swoje roszczenie z art. 24 kc w zw. z art. 448 kc, w przedmiotowej sprawie konieczne było ustalenie, czy w okresie nieobjętym przedawnieniem to jest w okresie od 7 sierpnia 2009 r. do maja 2011 r. doszło do naruszenia dóbr osobistych powoda, czy działanie pozwanego było bezprawne a także na dalszym etapie czy pozwany ponosi winę za krzywdę wynikającą z naruszeniem dóbr osobistych powoda, która to wina warunkuje skuteczne dochodzenie roszczeń o charakterze majątkowym w oparciu o art. 448 kc. Na powodzie spoczywał przy tym ciężar udowodnienia, że pozwany rzeczywiście naruszył jego dobra osobiste przez co doznał on krzywdy oraz że działania pozwanego miały charakter zawiniony, natomiast na pozwanym ciążył dowód braku bezprawności działań powodujących naruszenie dóbr osobistych powoda.

Zdaniem Sądu dowody przedstawione przez powoda nie wykazały, by pozwany w czasie odbywania przez niego kary pozbawienia wolności w okresie od 7 sierpnia 2009 r. do maja 2011 r. naruszył jego dobro osobiste w postaci prawa do poszanowania zdrowia. Powód choć twierdził, iż wbrew swoim deklaracjom o tym, iż jest niepalący, kwaterowany był z osobami palącymi, przez co narażony był na utratę zdrowia, nie przedstawił żadnego dowodu na potwierdzenie tego zarzutu. Tymczasem pozwany w drodze zeznań świadka J. N. zaprzeczył tym jego zarzutom, wykazując, iż powód w czasie odbywania kary pozbawienia wolności zmieniał deklarację w zakresie tego czy jest palący, a jeśli deklarował, że jest niepalący, był kwaterowany w celach dla niepalących.

W ocenie Sądu ponadto przeprowadzone w sprawie dowody nie wykazały też, by powód na skutek złego leczenia stomatologicznego podczas jego pobytu w Zakładzie Karnym w S. w sierpniu 2010 r. utracił zdrowego zęba – lewą dolną 7. Zeznania świadka E. F. i dokumenty dotyczące leczenia stomatologicznego powoda wykazały, iż w czasie ekstrakcji dolnych lewych zębów powoda – 7 i 8 – oba te zęby nie były zdrowe i objęte były stanem zapalnym. Z zeznań świadka E. F. wynikało też, iż postępowanie medyczne przy usunięciu tych zębów, zastosowane w przypadku powoda, było standardowe i byłoby identyczne także wtedy, gdyby nie był on pozbawiony wolności.

Zdaniem Sądu powód nie wykazał też, aby w celach, w których przebywał od grudnia 2009 r. do maja 2011 r. nie zachowane były normy powierzchniowe określone w art. 110 kkw, który reguluje zasady odbywania kary pozbawienia wolności. Jak wynikało bowiem z zeznań świadka J. N., będącej kierownikiem działu (...) (...) w S., w zakładzie tym od grudnia 2009 r. nie było przeludnienia. Ponieważ jednak wcześniej zjawisko przeludnienia w pozwanym (...) występowało, twierdzenia powoda o odbywaniu kary w warunkach sprzecznych z obowiązującymi przepisami, w celach, w których powierzchnia na jednego osadzonego okresowo nie wynosiła 3 m⁽²⁾, w okresie pomiędzy 7 sierpnia 2009 r. a grudniem 2009 r. mogło być uzasadnione. Powód twierdził przy tym, iż cela nr 48 pawilonu C, w której przebywał od 5 czerwca 2009 r. do 12 stycznia 2010 r. była celą jednoosobową a przebywało w niej 2 skazanych. I choć powód był osadzony w tej celi także w okresie, który, jak to wyżej wskazano, objęty jest przedawnieniem, to jednak

nie jest wykluczone, w kontekście twierdzeń świadka J. N., że cela ta była przeludniona także w okresie od 7 sierpnia 2009 r. do grudnia 2009 r.

Osadzenie powoda w celi, która była ponad miarę zagęszczona, bez wątplenia naruszało godność osobistą powoda. Przeludnienie pociągało bowiem za sobą brak minimum przestrzeni ruchowej i prowadziło do innych niedogodności w czasie odbywania kary w warunkach izolacji, gdzie wszystkie czynności dnia codziennego musiały odbywać się w celi. Przebywanie w zamkniętym małym pomieszczeniu z przypadkową osobą nie zapewniało odpowiedniego stopnia intymności i naruszało godność osobistą czyli poczucie własnej wartości człowieka i jego oczekiwanie szacunku ze strony innych ludzi. Stąd uznać należy, iż na skutek osadzenia powoda w przeludnionej celi nr 48 w okresie od 7 sierpnia 2009 r. do grudnia 2009 r. zostało naruszone jego dobro osobiste.

Art. 448 kc stanowi, iż w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia. Jak wynika z art. 24 kc podstawową przesłankę cywilnoprawnej ochrony dóbr osobistych, warunkującą roszczenia o zasądzenie zadośćuczynienia pieniężnego lub stosownej sumy pieniężnej na cel społeczny, stanowi bezprawność działania. Bezprawne jest natomiast każde zachowanie sprzeczne z normami prawnymi a nawet porządkiem prawnym oraz zasadami współżycia społecznego bez względu na winę, a nawet świadomość sprawcy. Natomiast wina sprawcy stanowi konieczną przesłankę żądania opartego na przepisie art. 448 kc.

Pozwany wykazał, iż jego działanie polegające na osadzeniu powoda w okresie od dnia 7 sierpnia 2009 r. do grudnia 2009 r. w celi, której powierzchnia na jedną osobę wynosiła mniej niż 3 m⁽²⁾, było zgodne z prawem. Dyrektor (...) w S. w związku z koniecznością przyjęcia do tego zakładu większej liczby skazanych niż liczba miejsc w celach i pomieszczeniach przystosowanych na cele, jaką dysponował, miał prawo w myśl art. 248 § 1 kkw umieścić powoda w celi, której powierzchnia na jedną osobę wynosiła mniej niż 3 m⁽²⁾. Według twierdzeń pozwanego, które nie zostały zakwestionowane przez powoda i jako takie należało je w myśl art. 230 kpc uznać za udowodnione, o takim umieszczeniu skazanych w tym czasie w pozwanym (...) informowany był sędzia penitencjarny.

Sąd wskazał, iż wyrokiem z dnia 26 maja 2008 r. wydanym w sprawie sygn. akt SK 25/07 Trybunał Konstytucyjny orzekł, iż art. 248 § 1 kkw jest niezgodny z art. 40, art. 41 ust. 4 i art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz nie jest niezgodny z art. 31 ust. 3 Konstytucji. Jednakże orzekł on też, iż przepis ten traci moc obowiązującą z upływem 18 miesięcy od dnia ogłoszenia wyroku w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej. Wyrok ten ogłoszony został w Dzienniku Ustaw z dnia 5 czerwca 2008 r. (Dz.U. Nr 96, poz. 620) co oznacza, iż art. 248 § 1 kkw utracił moc obowiązującą dopiero w dniu 6 grudnia 2009 r.

Ponieważ w okresie od 7 sierpnia 2009 r. do grudnia 2009 r. przepis art. 248 § 1 kkw był przepisem obowiązującym, umieszczenie powoda w tym czasie w celi, w której powierzchnia na jedną osobę wynosiła mniej niż 3 m² miało w nim podstawę prawną a zatem nie było bezprawne.

Z uwagi na powyższe powództwo jako niezasadne zostało oddalone .

Pomimo tego, iż powód przegrał sprawę, Sąd nie obciążył go kosztami postępowania, na co pozwala mu przepis art. 102 kpc. Sąd uznał bowiem, iż obciążeniu kosztami postępowania powoda, który jest osadzony w (...) i nie ma dochodów sprzeciwiają się względy słuszności.

Apelacje od powyższego wyroku wniósł pozwany zarzucając Sądowi błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, iż usunięto mu chory ząb , niewłaściwą ocenę materiału dowodowego, a w szczególności jego zeznań. Zarzucił Sądowi niewłaściwe przyjęcie zaistnienia przedawnienia co do roszczenia za okres od 08 maja 2006 roku do 7 sierpnia 2007 roku. Wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i zasądzenie na jego rzecz całego dochodzonego roszczenia.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja pozwanego jest bezzasadna i podlega oddaleniu.

Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własne ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji, jak również podziela wszystkie wyprowadzone na ich podstawie wnioski i ocenę prawną.

Sąd dokonał bardzo szczegółowej analizy materiału dowodowego, w tym zeznań powoda i właściwie je ocenił. Trafnie Sąd przyjął, iż powód, na którym spoczywał ciężar udowodnienia określonych faktów nie uczynił tego. Kontrykcyjność procesu cywilnego wymaga, aby strony wskazywały dowody dla wykazania swoich twierdzeń. Bierność strony w tym zakresie nie zobowiązuje sądu - poza wyjątkowymi przypadkami - do prowadzenia dowodów z urzędu. Uchybieniem art. 232 k.p.c., mogącym mieć istotny wpływ na wynik sprawy, jest oddalenie wniosku strony o przeprowadzenie wskazanych przez nią dowodów, bądź bierność sądu wobec tego wniosku. (zob. orzeczenie SN z dnia 26 września 1966 r., II CR 314/66, OSNCP 1967, nr 2, poz. 39). wyrok SNI CKN 944/97 Prok. i Pr. 1999/11-12/38. Samo twierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 kpc) powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (art. 232 kpc). Powód – jak trafnie zauważył Sąd I instancji nie zgłosił jakichkolwiek dowodów na poparcie swych twierdzeń, jakoby przebywał w celi dla palących pomimo zgłoszenia deklaracji nie palenia tytoniu. Wręcz przeciwnie powołał się na ustalenia poczynione przez organ nadzorujący (...) w S., w którym stwierdzono, że przebywa w celi dla niepalących zatem jego żądania zmiany celi są nieuzasadnione. pismo oznana posiadała przedmioty opisane w pozwie.

W niniejszej sprawie powód twierdził, że w wyniku zaniedbań(...) w S. u niego do szło do ekstrakcji zdrowego zęba. Sąd bardzo szczegółowo wyjaśnił tę kwestię prześledził zapisy w dokumentacji lekarskiej powoda i przeprowadził dowód z zeznań lekarza wykonującego zabieg. Wbrew twierdzeniu powoda oba zęby, które mu usunięto były dotknięte ostrym stanem zapalnym i nie możliwym było wdrożenie leczenia. Aby usunąć zagrożenie rozprzestrzeniania się stanu zapalnego w organizmie koniecznym była ekstrakcja obu zębów. Adnotacje w dokumentacji medycznej poczynione przez lekarza stomatologa z (...) w S. wskazują, iż powód miał bardzo rozległą próchnicę i właściwie jedynie nieliczne zęby nie wymagały leczenia. Żaden z jego zębów trzonowych nie był zdrowy. Zatem zarzut poczynienia błędu w ustaleniach faktycznych nie zasługuje na uwzględnienie.

Nie trafny jest także zarzut niewłaściwego przyjęcia przez Sąd, iż doszło do przedawnienia części zgłoszonego roszczenia. Powód wystąpił z pozwem o wypłatę zadośćuczynienia po upływie 3 lat od daty powzięcia wiadomości o powstaniu szkody. Sąd zobligowany był uznania roszczenia za przedawnione w związku ze zgłoszeniem takiego zarzutu przez pozwanego. Podniesienie zarzutu przedawnienia jest czynnością w pewnym sensie sformalizowaną, wymaga bowiem wyraźnego oświadczenia woli pozwanego, które jest wykonaniem przysługującego mu uprawnienia kształtującego.

W niniejszej sprawie pozwany zgłosił przysługujący mu zarzut przy pierwszej czynności w odpowiedzi na pozew. W ocenie zarówno Sądu I jak i II instancji, zarzut ten był skuteczny i spowodować musiał oddalenie żądania.

Konkludując powyższe rozważania nie można uznać, aby zarzuty apelującego zasługiwały na uwzględnienie.

W związku z powyższym i w oparciu o art. 385 k.p.c. apelacja pozwanego jako bezzasadna podlegała oddaleniu.

Z/ (...).

Zarządzenie:

(...).